

Vyšla dlouho očekávaná kniha o blahoslavenstvích, tak jak nám je otvírá Ježíšovo Srdce, když na ně hledíme. Pročítáme si tento užitečný „manuál“, a i když jsme některá témata již vícekrát zaslechli, je třeba se k nim vracet a hledat nekonečné souvislosti. Podobně jako Ježíšova modlitba (a její stále stejně se opakující slova) rozvírá stále hlubší komnaty Pánova (bezedného) Srdce, máme-li před očima Boží tajemství, o kterém jsme „již slyšeli“, je pokaždé nové o to více, čím déle „u něj“ prodléváme. Učíme se tak žít jeho Srdce v souřadnicích našeho běžného dne.

Ve vrcholném velikonočním měsíci si připomeňme a vstupme opět s novým úžasem do událostí Svatého týdne z pohledu blahoslavenství. Procházíme velikonoční události s vítězným Ježíšovým Srdcem, které do nás tiskne blahoslavenství jako své nejvlastnější rysy, a tak činí naše srdce podobné tomu jeho (více naleznete v knize):

* **Středu Svatého týdne** prozařuje 6. blahoslavenství *čistoty srdce*, neboť jde o ctnost, o kterou se v životě člověka vede největší zápas, a středa je přitom den, kdy Ježíš podstoupil před svým utrpením na kříži vyčerpávající zápas: nejvíce (vnitřně) před konečným prolitím krve trpěl. Také naše největší zápasy jemu neúnavně odevzdávané „pozlatí“ Pán svým Srdcem a my můžeme o toto blahoslavenství stále prosit v souvislosti s tím, co je pro nás vůbec nejobtížnější, až nepřekonatelné.

* **Zelený čtvrtek** ve Svatém týdnu proniká 8. blahoslavenství *pronásledovaných pro spravedlnost*, spojené s mučednictvím Ježíšova Srdce, neboť čtvrtek je kněžský den Večeřadla. Ve Večeřadle byla ustanovena svátost eucharistie a kněžství – pilíře a záruky života putující církve. A Večeřadlo je zároveň spojené s poslední útěchou před prolitím krve: rovněž tak každého mučedníka Pán před dokonáním oběti provádí Večeřadlem – dá mu zakusit božskou něhu a slast svého Srdce – a teprve s touto „výzbrojí lásky“ ho potom vede k vítěznému mučednictví na osobní Golgotu života. Prosme o záři tohoto blahoslavenství, jež zpevňuje naše srdce, aby bylo natolik vyztuženo Pánovou důvěrou, že se dokážeme „kněžsky“ pokládat na oltář jeho Srdce jako oběť jemu milá.

* **Velký pátek** Svatého týdne je prozářen hned dvěma blahoslavenstvími. Tomuto dni přináleží jednak 5. blahoslavenství *milosrdných*, neboť z Ježíšova Srdce na kříži vytryskla Krev a Voda zjednávací odpuštění; a dále 4. blahoslavenství *lačnicích a žíznících po spravedlnosti*, neboť smrt Boha je největší nespravedlnost, a zároveň znovunabytí svobody pro člověka. V tomto dni, který pak může dávat obrys každému pátku po celý rok, prosme o statečnost k odpouštění a o svobodu v srdci, která lační jen po tom, aby patřila Pánu, který si s námi může dělat, co sám uzná za vhodné.

* **Bílá sobota** je rovněž nesena dvěma blahoslavenstvími. Tento den Svatého týdne poukazuje na dva rozměry Ježíšova Srdce: 3. blahoslavenství *tichosti*, neboť na zemi je od založení až do konce světa vůbec největší ticho, ve kterém povstává Slovo,

které již nepřestane znít; a rovněž 1. blahoslavenství *chudoby ducha* nese Bílou sobotu, neboť je to den (rovněž od založení až do konce světa) nejvyšší mystiky na zemi. Prosme tedy o tato dvě blahoslavenství: o tichost, abychom v srdci zaslechli příchod Pána a o chudobu, abychom obdrželi moudrost, která oceňuje a usiluje o jediné: o přátelství s Pánem.

* Také k **neděli Vzkříšení** patří dvě blahoslavenství: jednak 7. blahoslavenství *pokoje*, neboť Ježíš přichází vzkříšený přes zavřené dveře k učedníkům a jako plod své prolité Krve jim dává Pokoj – sám sebe. A dále je Vzkříšení neseno 2. blahoslavenstvím radostně *plačících*, neboť radost zmrtvýchvstání je nejvyšší radost jak v nebi, tak i na zemi a nikdy nepřestane. A tak i my – ve Svatém týdnu a poté každou neděli v roce – prožívejme s těmito dvěma rozměry Ježíšova Srdce: prosme o pokoj, který je jistotou Pánovy přítomnosti, a o rostoucí radost, která je známkou jeho blížícího se příchodu.

S. Luisa Karczubová

Často si někdo o sobě myslí: „Já jsem nehodný darů, které mi Pán uděluje, jsem nehodný jeho lásky!“ V době velikonoční, do které vstupujeme, bychom se mohli na svou „nehodnost“ konečně podívat jako na možné pokušení zlého ducha, který mě takto „zbožně“ odděluje od Božího plánu, který chce Pán skrze mé srdce naplnit. Je to jeho obvyklý manévr. Pán je veliký a všemocný, a pokud nebudeme prosit o věci veliké a všemocné, pokud nebudeme toužit, aby naše srdce měla víru jako hořčičné zrnko, jak můžeme očekávat Pánův příchod!? Jistěže ve věcech, které nám jsou svěřeny, budme věrnými v každé maličkosti, neboť právě na naší věrnosti a vytrvalosti v maličkostech staví Pán veliké věci. Zároveň se nelekejme vlastních chyb, které nám Pán rád odpouští pokaždé, když mu je odevzdáme: pokaždé! Nebojme se ale očekávat od Pána všechno, a hlavně zázraky, které jsou lidsky nemožné: i navzdory našim chybám! Často se nacházíme v životních situacích, na které už není „lidského léku“, a společně dojdeme k tomu, že zde již musí zasáhnout jen Pán sám. Nebojme se! Otevřeme mu svá srdce – tzn. jen srdcem mějme touhu po jeho přítomnosti – On vykoná ostatní – a dovolme mu, aby se konkrétně na našich životech oslavil. Nesrovnávejme se s tím, který stojí vedle nás, Pán má s ním svůj záměr, darujme mu svobodu. Zahleďme se do Pánova Srdce a dovolme mu, aby k nám mohl promluvit jako nejvznešenější Majestát Lásky – čeká jen na to, až mu to dovolíme! Nebojme se milovat a být milováni!

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Učedníci první dobu po vzkříšení prožili ve strachu za „zavřenými dveřmi“. (*Jan 20,26*) Jak se Ježíš staví k této bázlivé nevěřičnosti? Vrací se, postaví se mezi ně a zopakuje stejný pozdrav: „Pokoj vám!“ Začíná od začátku. Vzkříšení učedníka začíná právě odtud, od věrného a trpělivého milosrdenství, od objevu, že Bůh nám nepřestává vycházet vstříc, aby nás pozvedal z našich pádů. Můžeš namítnout: „Ale já padám pořád!“ Pán to ví a je stále připraven tě zvednout. Nechce, abychom pořád přemýšleli o svých pádech, ale abychom hleděli na něho, který v těchto pádech vidí děti, jimž je třeba pomoci vstát, v bídě spatřuje děti, hodné lásky a smilování. S důvěrou přijímáme poselství, které Ježíš sdělil sestře Faustýně: „Já jsem Láska i Milosrdenství samo, neexistuje ubohost, která by se mohla s mým milosrdenstvím měřit.“ Jednou se pak světice svěřila Ježíši, že mu odevzdala celý život, všechno, co měla. Avšak Ježíšova odpověď ji ohromila: „Neobětovala jsi mi to, co je bytostně tvé.“ Co si ona svatá řeholnice ponechala? Ježíš jí vlídně řekl: „Dcero, odevzdej mi svou ubohost.“ Také my se můžeme ptát: „Dal jsem Pánu svoji ubohost? Ukázal jsem mu svoje pády, aby mne pozvedl?“ Anebo si v sobě ještě něco ponechávám? Hřích, výčitku z minulosti, zranění, jež nosím v sobě, zahořklost vůči někomu, názor na určitého člověka... Pán čeká, že mu přineseme svoje ubohosti, aby nám ukázal svoje milosrdenství. Potřebujeme Pána, který v nás i přes naše křehkosti vidí nepotlačitelnou krásu. Spolu s ním shledáváme svoji drahocennost ve svých křehkostech. Zjišťujeme, že jsme jako překrásný, křehký, a zároveň drahocenný křišťál. A jsme-li jako křišťál transparentní před ním, září světlo jeho milosrdenství v nás a skrze nás ve světě. To je důvod, jak nám řekl Petrův list, proč „budeme potom jásat, i když nás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky“. (*1Petr 1,6*)

